Lévai Júlia

MENTÁLHIGIÉNÉ

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 24. szám, 2019. június 14.

Ismét vannak itt mondatok, amelyek normális körülmények között elénk se kerülhetnének, maximum a konfliktusokkal küzdő pszichék segítőinek adnának magánmunkát. Ám mivel a körülmények nem normálisak, a nyilvánosság részeiként vannak jelen. (*168 Óra,* 2019. jún. 6., *Nem fontos smúzolni az írókkal...)* Ezek azok: *„A miniszterelnök úrral találkoztam az elmúlt hetekben, és ugyanazt kérdezte, mint ön: bírom-e a támadásokat? Azt mondtam erre, hogy ez a dolgom. Ő megjegyezte: kevés, élvezni kell. Úgyhogy most élvezem.”*

Külön figyelmet pedig azért érdemelnek, mert aki élvez, az a PIM nemrég kinevezett igazgatója. Továbbá mert amit élvez (mint a szövegből kiderül: ezúttal utasításra), a permanens harc, az állandó egymásnak feszülés, a szemléletmódbeli alternatívák hadosztályi szintű beazonosítása. Plusz még a jól ismert fantázia: a harcban annak ellenére az igazgató az áldozat, a megértésre, sőt dicsfényre méltó, nemzeti mártír, hogy nem mások támadtak őrá, hanem ő támadt rá gyakorlatilag a teljes magyar irodalomra és hirdetett meg ellene kultúrharcot. Összességében csupa olyasmi áll az élvezetei középpontjában, ami perverz módon a hatalmi politika alapelemeit képezi, és ennyiben intézmények, emberek, művek életét határozza meg. Ráadásul a média 90 százaléka reggeltől estig ilyen és ehhez hasonló szövegeket tesz közzé: a hatalmi magánélvezet rendre közügyként van jelen. Mindez gát nélkül ömlik a csatornákon, így óhatatlanul a valóság része. Ugyanakkor a mondatok nyilvánvalóan nem vitaképesek (akár az irodalom, a hadviselés vagy a boldogságelméletek oldaláról akarna rájuk bárki is reflektálni, nevetségessé válna), végső soron tehát mégiscsak érdektelenek. Ez pedig súlyos ellentmondás, amelynek feloldása azonban meglepő módon a hatalomtól magától érkezett. Ugyanis Semjén Zsolt a KDNP-ből azt javasolta, hogy ezentúl a közéleti tévécsatornákon lehessen pornójeleneteket nézni, de csak kódolt rendszerben, ezt viszont törvénnyel biztosítsák.

Igen: a kódoltság lehetne az, amely legalább a mentálhigiéné szintjén megoldhatná a problémánkat. A parlament ne álljon meg a szexuális vonatkozású pornójelenetek kódolásánál, hanem vonja ez alá a politikai pornográfiát is. Így a hatalmi játszmák öncélú élvezetét majd csak azok nézik, akiket valóban ez izgat. A többiek pedig végre örülhetnek, hogy ha már tehetetlenül állnak a jelenség előtt, akkor legalább az ő torkukon nem akarja lenyomni a perverziókat senki.